

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150053888/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

I

Die Poesie braucht nicht immer Schmerzen, der Regenbogen
wölbt sich auch im unbewölkten blauen Himmel.

Jean Paul

Vi ere igjen i *Kjøbenhavn*, hvor vi finde *Otto*, og kunne hver Dag vente *Vilhelm*, Frøken *Sophie*, og den fortræffelige Mama; dennes Ophold var kun bestemt til nogle Uger. For at høre om Ankomsten, besluttede *Otto* at aflægge en Visit, hvor de vare i Vente; vi kjende Huset, vi have før været der til en Julefest; her fik *Otto* sit adelige Stamtræ.

Vi ville gjøre lidt noiere Bekjendskab med Menneskene der. Manden selv var, hvad man kalder, et godt Hoved, havde en fortræffelig Viinkjælder og var, som een af Vennerne sagde, en god L'Hombre-Spiller. Men Sjælen i Huset, den oplivende Genius, som drog Alt, hvad der havde Aand og Ungdommelighed, til denne Kreds, var Fruen. Smuk kunde hun slet ikke kaldes, men man glemte det efter faa Minutter, fortryllet af hendes naturlige Livlighed, Aand og Ligefremhed. En sjelden Lethed i at gribe komiske Smaatræk af Hverdagslivet, en godmodig Originalitet i at fremsætte disse, gav hende altid rigeligt Stof til Underholdning. Det var som om Naturen, i Tankeløshed, havde skabt et intetsigende Ansigt, men derpaa havde stræbt at gjøre Feilen god igjen, ved at indaande det en Sjæl, der kunde vise sin Skjønhed, selv igjennem matte blaa Øine, blege Kinder og almindelige Former.

Idet *Otto* traadte ind i Værelset hørte han Musik. Han lyttede. *Weyse* eller *Gerson* maatte det være.

»Det er Professoren!» sagde Tjeneren, og *Otto* aabnede sagte Døren, uden at banke paa.

Astrallampen brændte paa Bordet. I Sophaen sad to unge Damer. Fruen tilnikkede *Otto* et mildt Velkommen, men lagde derpaa smilende Fingeren paa Munden for at tyde Taushed, pegede paa en Stol, hvor han satte sig og lyttede til de bløde Toner, der, som Aander, bølgede fra Fortepianoet, hvor Kunstneren sad. Det var, som om Sjælens henslumrende Tanker og Følelser, beslægtede i hvert Bryst